

Τὴν ἡμεροῦσαν θάλασσαν βορρᾶ πνοή ἀγρία,
 Σπαράττει καὶ τὸ κῦμα τῆς τὸ γαλανὸν μαυρίζει·
 Ἄλλ' ἢ γαλήνη ἔρχεται καὶ φεύγ' ἢ τρικυμία,
 Καὶ ἢ ἀποφυλλήσασα καρδία πρασινίζει·
 Ναί, πρασινίζει—σύγγνωθι—ἀλλὰ οὐχὶ ταχέως·
 ὦ, κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν· βραδύτατα, βεβαίως....

Ναί· αὐτ' ἢ θλίψις ἢ στιγνὴ, ὁ δάκνων οὗτος πόνος,
 Ἡ μνήμη ἢ σπαράττουσα, ἢ φρίττουσα ὀδύνη,
 Τὸ αἱματώδες δάκρυ σου καὶ ὁ ἀτέρμων στόνος
 Ἐν ὄνειρον ἠδύπικρον μετὰ καιρὸν θὰ γίνη,
 Κ' ἐκεῖνος εἰς τοὺς ὕπνου σου θὰ ἔρχεται ἡρέμα,
 Ν' ἀναζητῆ τὴν ὕπαρξιν εἰς τὸ πιστὸν σου βλέμμα.

Ἄλλ' ὄχι μὲ αὐτόχειρος πληγὴν εἰς τοὺς κροτάφους·
 Οὐχὶ μὲ σάβανον λευκὸν καὶ στέμμα διὰ τάφους.
 Θὰ ἔρχεται πλησίον σου φαιδρὸς καὶ λευκοχίτων,
 Ὡραῖος καὶ γαλήνιος, Μαρία, καθὼς ἦτον...
 Μὲ τὴν πλουσίαν κόμην του, τὴν ὄψιν τὴν ῥοδίνην,
 Ὡς φῶς, ὡς ἄνθος, ὡς ἀκτίς ἀφεῖσα τὴν σελήνην.

Καὶ εἰς τὰς συνεντεύξεις σας τὰς πλήρης μυστηρίου
 Θανάτου καὶ ὑπάρξεως, ζωῆς καὶ ἐνυπνίου,
 Πνέουσα τάφου ἄρωμα, θὰ ζῆς εἰς τοὺς αἰθέρας.
 Κ' εἰς μνήμα προσκεφάλαιον θὰ ἔχης τοὺς ἀστέρας.
 Ἐχει καὶ ἡ κυπάρισσος τὸ ἄρωμά τῆς ἔχει
 Καὶ μὲ τὸν χρόνον μειδιᾷ τὸ δάκρυ, ὅπερ τρέχει.
 *Ἐγραφον ἐν Ταϊγανίῳ κατὰ τὸ 1883.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ
 ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ.

Καὶ τώρα εὐρέθηκες ἐσὺ δροσοῦλα, λουλουδάκι
 νὰ σκιάζης τὸ γεράκι!
 Κ' ἐνῶ ψηλὰ 'ς τὰ σύγνεφα μὲ τ' ἄγρια τὰ φτερά του
 ἔσχιζε τ' ἀστραπόβροντα, ἐνῶ 'ς τὸ πέρασμά του

σκιασμένα ἐφεύγαν τὰ πουλιά . . . μία σπιθ' ἀπὸ τὸ φῶς σου
 ἕνα σου δάκρυ πῶσταξε προχθές 'ς τὸ πρόσωπό σου,
 κύτταξε, τῶρριξαν 'σ τὴ γῆ. Δειλὰ φωτοκαμμένο
 δὲ τὸ λυπᾶσαι τὸ φτωχό; 'Σ τὰ πόδια σου ἀπλωμένο
 δὲ βλέπεις ἀπαρνήθηκε γιὰ σὲ τὴ λευθεριά του,
 λησμόνησε τὰ νύχια του, ἐσβύστηκ' ἢ ἀνδρεία του.

*Ω! δρόσισέ το, κρῦψε το βαθειὰ 'ς τὴ τραχηλιά σου
 δός του προσκέφαλο γλυκὸ τὰ ξέπλεγα μαλλιά σου
 κ' ἄφες το 'κεῖ νὰ τρέφεται μὲ τὸ χρυσὸ ὄνειρό του
 καὶ ταπεινὸ νὰ λησμονῇ τὸ πρῶτον οὐρανὸ του.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΚΛΑΥΣΤΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Τέ μοῦ μέλει;

τῷ ποιητῇ Ε. Σ.

- * Ἄς μὲ νομίζωσι σκληράν, ἀναίσθητον οἱ ἄλλοι
 ἐγωῖσμοῦ ταμεῖον
- * Ἄς λέγουν εἰς τὸ στήθος μου καρδιά πῶς δὲν πάλλει,
 ὅτι ἀμέριμνος φαιδρὸν διέρχομαι τὸν βίον,
 τὸ οὖς μου δὲν ταραττοῦσι τοιαῦται φλυαρίαι,
 εἶνε καθεὶς ἐλεύθερος νὰ κρίνη ὅπως θέλῃ.
 ' Ἄρκει ὀλίγαι εὐγενεῖς νὰ μ' ἐννοοῦν καρδία
 δι' ἄλλους τί μοι μέλει;
- * Ἄφου πλαστὸν μειδίαμα, προσποιητὴ φαιδρότης
 τί εἶναι δὲν γνωρίζουν
- * Ἄφου ἐξ ὄψεως ζητοῦν νὰ κρίνωσι τῆς πρώτης
 καὶ τὴν προσποίησιν μωρῶς ἀλήθειαν νομίζουν·
 ἀφου εἰς ὅ,τι βλέπουσιν ὡς νήπια πιστεύουν
 καὶ τὸ πλαστὸν τὸ ὄμμα των οὐδόλως διαστέλλει,
 ' Ἀμεριμνῶ τί δι' ἐμὲ φρονοῦσι καὶ πρεσβεύουν
 τί λέγουν δὲν μοι μέλλει.